

'Εκεί κι' ἄγ' ἄν' ἀπερπατῶ σ' ἄσας στέπκας τῆς Ρωσίας,
 νὰ δοκιμᾶω τοῦρανοῦ συχνὰς ψυχρολουσίας
 κι' ἀσούτος κι' ἐλευθερὸς ἐξέδωκ' αἰ διανήγης
 νὰ πλανηθῶ χωρὶς Ραλλοῦ σὺν 'Οδοιπόρος πλάνης
 καὶ νὰ διαβαίνω μόνος μου τὴν μιά καὶ ἄλλη στέπκη
 μ' ἕνα ραβδί 'σὸ χερί μου, χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη
 καὶ σὺν 'Αμπίετος νὰ ρωτῶ κατὰ κοπος καὶ νῆσις
 ἂν ζήσῃ μὲ τὸ δάνειον ἢ τῶν 'Ελλήνων πίστις,
 ὡς ὅτου τέλος, Περικλῆ κι' ἕμένα τὸν 'Ιούδα
 μὲ χάρη καμμιὰ Ρούσικη κατ' μαλλιαρὴ ἀρκοῦδα
 καὶ 'σ' ἄσας ἐρήμιους ἀκουσθῆ ἄλαγαμὸς δέξῃς
 καὶ παύσω περιθώρια νὰ πέρνω 'σὸ ἐξῆς.

Φεύγω δίχως νὰ τὸ θέλῃς
 φεύγω 'στῆς ἄλλος τὰς θίνας...
 πότε πότε νὰ μοῦ στέλλῃς
 'Ἄγη βροῦμα τῆς 'Αθήνας.

Τὸ πουγγί μου εἶναι σκέτο,
 ἂν κι' ἐπρόσμενα στεργλίναις...
 στέλλε μου, βρε Περικλέτο
 καὶ καμπόσις καββαλίνας.

II. Ποῦ θὰ πᾶς καὶ ποῦ θὰ μείνῃς;
 μὴ ζητῆς ἄλλοῦ δροσιᾶ...
 φεύγεις φεύγεις καὶ μ' ἀφίνας
 σὲ μιὰν ἀκο' ἀπελπισιά.

Πρόσμενε ν' ἀναχωρήσῃ
 τῶν 'Εγγλέζων ἡ ἀρμάδα
 κι' ὁ γλαδὸς νὰ ξεβρωμήσῃ
 ὡς τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

♦ Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω... τρέχω
 'σ' τοῦ γλαδὸς τῆς ἀμμουδιαῖς
 καὶ σὺν φίλαγγλος θ' ἀντέχω
 εἰς 'Εγγλέζων μυρωδιαῖς.

Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω—οἱμοὶ!—
 καὶ στιγμαῖς μοῦ μένουσ' ἄγαις
 κι' ἂν 'σ' τὸν δρόμο 'δῆς ψοφῆμι
 νὰ τὸ τρῶν χιλιάδες μύγαις,

Σὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾶς
 καὶ γενναῖα εἶσαι φύσις
 ἀπὸ μέρους μου νὰ πᾶς
 'σὸ ψοφῆμι νὰ τρυφήσῃς.

Π.

Φεύγεις φεύγεις—ὄχι μὲνα!
 τὰ ξερόδια σου ν' ἀπλόνης
 καὶ μαζὶ μου δλοῖνα
 τὸν Μπόλνὲ νὰ φασκελῶνῃς.

Θὰ σοῦ στείλω προίοντα
 τῆς 'Αθήνας καὶ ψοφῆμι
 καὶ θὰ κλαίω γιὰ τὰ φόντα...
 αἰώνια τὸν ἢ μνήμη.

Κατευόδιο, Φασουλή,
 τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ...
 δέξου τοῦτο τὸ φιλί
 καὶ μπαγλαρώμα γερό.

'Η Παυελλήνιος 'Ατμοπλοία
 μὲ τὰ μεγάλα τῆς καὶ τόσα πλοῖα.

"Υμνος γι' αὐτὴν ἂς ἀκουσθῆ κἀν 'Ορφικός κἀν Λίνιος...
 ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀμαῖα Παυελλήνιος!
 ὡσάν καὶ σὲ δὲν ἔγινε ὡς τώρα ἑταιρεία
 καὶ σὺ 'σὸ μέλλον ἀγαθὰ ἐπίσχεσαι μυρία.

'Ακαταπόνητος μοχηθὴ κι' εἰς ἔργα προοδεῖς,
 μὲ σκάφη Παυελλήνια ὁ κόμος ταξειδεῖς
 κι' εἰς ἄσιν κι' εἰς 'Ανατολὴν κι' εἰς πᾶσαν προκουμαῖαν
 ἀνατετὰ μεγάλωνος τὴν γαληνὴν σημαῖαν.

Βθέλιπδες τὴν χαριετοῦν ὁμογενεῖς πολλοὶ...
 μεγάλα τὰ ταξειδία τῆς τἀτμοπλοίας τῆς φροῦρια,
 Συμβούλιον, Διοκικῆς, τὰ πάντα ἐντελή...
 ζήτω ἡ Παυελλήνιος, ὅπου τῆς κρέπουσ' δούρια.

Καὶ ὄλαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλωνος λόγους 'Αγγελιας.

Παντελῆς ὁ Καραβιάς ὁ δεκάπενταετῆς
 θὰ ἐκιδῆ κατὰ μῆνα Π α ι δ ι κ ἠ ν 'Α κ α θ η μ ι α ν
 καὶ πιστεύω πῶς καθένας θὰ γραφῆ συνδρομητῆς
 προκληρῶν δὺ φράγκα ἢ δραχμὰς μὲ προθυμία.

Κουτσουγιάννη τοῦ 'Αγγέλου ἡ 'Αρσικαῖς Καλλιόπη
 ἔλαβε τὸ διπλωμὰ τῆς ἔχον ἄριστα τρανόν
 κι' ἀντιμεψήσαν ἄξιως ἐμβροθοῦς μελέτης κόποι
 πρὸς τιμὴν τῶν γεννητόρων καὶ χαρὰν τῶν συγγενῶν.

'Ο τῶν τροχοδρομῶν Διευθυντῆς Βωτῶ,
 ποῦ πολυκλόων ἔργων τὰ νῆματα κρατεῖ
 καὶ νοῦς τὸν διακρίνει ἀνθρώπου πολυπύρου,
 μετέβαλε τὴν δυνὸν τοῦ καλαίου Φαλήρου.
 'Εκεῖ διασκεδάσεις, χοροὶ καὶ μουσικαὶ
 καὶ ἀμαξοστοιχίαι τρῶντι λαϊκαὶ
 καὶ μὲ τὴν τῶση φτήνεμα κι' ἡ φτώχεια πέρνει δρόμον
 καὶ μένει διὰ βίου πρὸς τὸν Βωτῶ εὐγνώμον.

Ο Ρωμὸς γνωστὸν σὰς κἀνω—πᾶς 'σὸ σῆμη μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἑνοδοχεῖον Ζῶδη, —δῶδ' 'σὸ λάδι, τρεῖς 'σὸ ξύδι,

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ
 καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.